

Arrest

nr. 106 986 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift tot wraking van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS dat Ghani ABDULLAH, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel I, hoofdstuk IV, afdeling 5 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op het arrest van 25 juni 2013 met nummer 105 864.

Gezien de nota van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS van 11 juli 2013.

Gelet op de beschikking van de eerste voorzitter van 15 juli 2011, waarbij deze de zaak toewijst aan de wnd. voorzitter van de IIde kamer voor het onderzoek van het verzoek tot wraking en partijen oproept te verschijnen op de openbare terechtzitting van 19 juli 2013 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissing van 25 januari 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient op 28 februari 2013 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op vraag van de griffie regulariseert verzoeker zijn verzoekschrift op 13 maart 2013..

1.5. Op 11 april 2013 neemt kamervoorzitter M.-C. Goethals de beschikking met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), met vermelding van de grond waarop het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking wordt aan verzoeker per aangetekend schrijven van 12 april 2013 overgemaakt.

1.6. Verzoeker vraagt bij brief van 29 april 2013 om gehoord te worden.

1.7. Bij beschikking van 30 mei 2013 worden partijen opgeroepen te verschijnen op de voorziene terechtzitting van 14 juni 2013. Verzoeker vraagt dat er een uitstel wordt verleend om hem de mogelijkheid te geven een verzoek tot wraking in te dienen, hetzij dat mevrouw M.-C. Goethals zich vrijwillig zou terugtrekken.

1.8. Bij arrest 105 864 van 25 juni 2013 wordt erop gewezen dat een verzoek tot wraking schriftelijk dient te worden ingediend. De debatten worden heropend en partijen worden opgeroepen om te verschijnen op 12 juli 2013 om 10 uur 30 zodat zij kunnen worden gehoord. Dit tussenarrest wordt aan verzoeker ter kennis gegeven bij brief van 28 juni 2013.

1.9. Op 8 juli 2013 diende verzoeker een verzoekschrift tot wraking in.

1.10. Op 9 juli 2013 wordt de beschikking van 2 juli 2013 ingetrokken.

1.11. Bij beschikking van de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2013 wordt de zaak, voor wat betreft het onderzoek van het verzoek tot wraking, toegewezen aan de wnd. voorzitter van de IIde kamer en worden partijen opgeroepen voor de terechtzitting van 19 juli 2013 om 10 uur.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt op het terechtzittingsblad te akteren dat hem *“voorbehoud wordt verleend om de rechtsgeldigheid van de beslissing over de wraking”* op te werpen.

Gevraagd hierover duidelijkheid te verschaffen stelt verzoeker dat hij meent dat mogelijk een hogere rechter zich dient uit te spreken over diens akte tot wraking. Verdere precisering kan nog niet gegeven worden omdat nog opzoeken moeten worden verricht.

De Raad merkt op dat artikel 39/66 van de vreemdelingenwet, dat in zijn tweede lid er zich toe beperkt te bepalen dat de beginselen die de wraking van rechters en raadsleden van de rechterlijke orde regelen toepasselijk zijn op de leden van de Raad, noch enige andere wettelijke of reglementaire bepaling de Raad van State, als hogere rechter, verplicht onderhavig verzoek tot wraking te behandelen. Uit de artikelen 27 tot en met 30 PR RvV, die zijn overgenomen van de artikelen 61 tot en met 65 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, blijkt integendeel dat de procedure inzake de wrakingsregeling gevoerd wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Over de gronden tot wraking

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot wraking als grieven artikel 828, 1° en 9° van het Gerechtelijk Wetboek aan.

Dit artikel luidt als volgt:

“Ieder rechter kan worden gewraakt om de volgende redenen:

1° wegens wettige verdenking;

(...)

9° indien de rechter raad gegeven, gepleit of geschreven heeft over het geschil; indien hij daarvan vroeger kennis heeft genomen als rechter of als scheidsrechter, behalve indien hij in dezelfde aanleg:

1. heeft medegewerkt aan een vonnis of een uitspraak alvorens recht te doen;

2. na uitspraak te hebben gedaan bij verstek, van de zaak kennis neemt op verzet;

3. na uitspraak te hebben gedaan op een voorziening, later van dezelfde zaak kennis neemt in verenigde kamers.”

Voorts wordt er gewezen op artikel 13 van de Grondwet dat luidt:

“Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent.”

Dit voorschrift brengt met zich mee dat de partijen die betrokken zijn bij een geschil hun rechter niet kunnen kiezen, of de samenstelling van het vonnisgerecht dat moet kennisnemen van de zaak niet kunnen beïnvloeden, tenzij door een vordering tot wraking, op basis van de limitatief in de wet opgesomde wrakingsgronden. Deze wrakingsgronden moeten, als uitzondering op de regel dat recht wordt gesproken door de volgens de organieke regels aangewezen rechter, in enge zin worden uitgelegd (RvS 1 oktober 2010, nr. 207 834).

3.2. Verzoeker vraagt met toepassing van artikel 29 PR RvV juncto artikel 828, 1° van het Gerechtelijk Wetboek de wraking *“wegens wettelijke verdenking”*.

Met betrekking tot deze grond voert verzoeker aan:

“Wat betreft de wettelijke verdenking.

De essentie van die regel is de onpartijdigheid van de rechter (zie B. Maes, Onpartijdigheid van de rechter: essentiële regel van de rechtsbedeling en wrakingsgrond, in RABG 2004/5,141).

Deze grond werd bij wet van 10.6.2001 ingevoegd (na het zogenaamde Spaghetti-arrest) en verving 'de hoge graad van vijandschap' als grond voor wraking.

De nieuwe invoeging was bedoeld om de persoonlijke onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter te waarborgen (zie noot B. Maes onder Cassatie 12.6.2009/2009/17).

'Gewettigde verdenking kan worden aangenomen wanneer de voorzitter van het Hof van Assisen bewoordingen heeft gebruikt die bij de verzoeker, de partijen en derden gewettigde verdenkingen kunnen wekken aangaande de geschiktheid van de magistraat om op onpartijdige en onafhankelijke wijze uitspraak te doen' (Cass., 29 oktober 2003, AR P.03.1401 F, An. Cass., 2003, nr. 541; Cass., 28 februari 2008, AR C.08.86 N, Arr. Cass., 2008, nr. 144, R.W., 2008-09, p. 237).

In casu is verzoeker van mening dat de kamervoorzitter niet meer op onpartijdige en onafhankelijke wijze uitspraak kan doen, gezien het standpunt dat zij heeft ingenomen in de beschikking van 11 april 2013 en herhaald in het arrest van 25 juni 2013.

Zoals door verzoeker in zijn verzoek om gehoord te worden aangeduid:

-is de motivering van de beschikking uitvoerig (drie bladzijden), wat wijst op een duidelijk ontwikkeld en uitgebouwd standpunt;

-is de redenering van de beschikking een vooropstelling dat omdat de eerste asielaanvraag reeds geweigerd werd en omdat verzoeker beweerdelijk 'zou volharden' in bepaalde verklaringen van die eerste asielaanvraag om dan af te komen met 'gewijzigde asielmotieven' die 'ongeloofwaardig' zijn, de tweede asielaanvraag dient geweigerd te worden.

-houdt de beschikking in geen enkele mate rekening met de uitvoerig en in detail door verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelde agumentatie die de beslissing van de CGVS weerlegt.

-neemt de beschikking letterlijk en eenzijdig de motieven van de CGVS over met betrekking tot de nieuwe documenten die verzoeker voorbracht.

-niet in het minst: negeert de beschikking precies het arrest van dezelfde RVV van 4 oktober 2012 dat de beslissing van DVZ (bijlage 13quater) vernietigde terwijl in het arrest van de RVV was gesteld dat deze documenten van belang waren in het kader van een asielaanvraag waarbij verzoeker tracht aan te tonen dat hij wel degelijk rechter is geweest in Afghanistan.

-volgt de beschikking op eenzijdige wijze het standpunt van de CGVS in verband met de subsidiaire bescherming zonder te antwoorden op het standpunt van verzoeker dat de informatie van de CGVS achterhaald is.

-negeert de beschikking volledig wat in het verzoekschrift was opgeworpen in verband met het verouderd bronnenmateriaal gebruikt door de CGVS.

Deze gegevens zijn in hun inhoud en in hun aantal dermate richtinggevend voor het oordeel van de kamervoorzitter waarvan de wraking wordt gevraagd dat het niet denkbaar is dat wanneer deze verder zou oordelen er nog sprake kan zijn van onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

De beschikking volgt eenzijdig en ook letterlijk het standpunt van de tegenpartij, de CGVS wat een latere onpartijdige beoordeling uitsluit.”

3.3. Kamervoorzitter M.-C. Goethals verwijst in haar verklaring van 11 juli 2013 naar de inhoud van het tussenarrest nr. 105 864 van 25 juni 2013, naar het arrest 88/2012 van het Grondwettelijk Hof en naar de mogelijkheid om de gronden vermeld in de beschikking mondeling aan te vechten.

3.4. Een behoorlijke rechtsbedeling waarborgt de rechtsonderhorigen de behandeling van hun zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, ten aanzien van wie geen "wettelijke" of gewettigde verdenking bestaat. Die eisen houden niet alleen in dat een rechter niet afhankelijk of partijdig mag zijn, maar ook dat er voldoende waarborgen aanwezig moeten zijn om elke gewettigde twijfel omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter uit te sluiten (RvS 22 maart 2007, nr. 169.314).

Wat het eerste aspect, het subjectieve aspect, van de onpartijdigheid betreft, stelt de Raad vast dat geen enkel gegeven doet kennen dat de gewraakte rechter op enig moment tegen verzoeker partij heeft gekozen of jegens hem heeft blijk gegeven van een negatieve vooringenomenheid (S. BOULLART, "De wraking van leden van de afdeling bestuursrechtspraak en van het auditoraat van de Raad van State" (noot onder RvS 22 maart 2007, nr. 169.314), *CDPK, Rechtspraak-Jurisprudence*, 2007, 2, punt 6, in fine).

Wat het tweede aspect, het objectief aspect, betreft, dient de Raad zich af te vragen of er onafhankelijk van het persoonlijk gedrag van de rechter, niettemin verifieerbare gegevens zijn die een schijn van verdenking in zijn opzicht kunnen wettigen. Daarbij dient weliswaar de optiek van de rechtzoekende in aanmerking te worden genomen maar speelt deze geen doorslaggevende rol. Doorslaggevend is daarentegen of, al dan niet, de vrees van de verzoeker voor een gebrek van onpartijdigheid van de rechter als objectief verantwoord kan worden beschouwd. Een stelregel daarbij is steeds dat het onpartijdigheidsbeginsel niet lichtzinnig maar met mate en gezond verstand moet worden toegepast (RvS 4 juni 2004, nr. 132.060) en het behoort in principe aan diegene die de wraking vordert om de concrete en precieze elementen bij te brengen die de inwilliging van de vordering behoeft (RvS 22 maart 2007, nr. 169.314).

3.5. Verzoeker beperkt zich tot een kritiek op de inhoud van de beschikking van 11 april 2013 (en opnieuw weergegeven in het arrest nr. 105 864 van 25 juni 2013), om hieruit de wrakingsgrond af te leiden.

3.6. De beschikking is genomen in toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet dat luidt:

"§ 1

De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen.

§ 2

Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld."

De memorie van toelichting vermeldt:

"(...) In de praktijk zal de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter een onderzoek doen van de ingestelde beroepen en indien hij van oordeel is dat een hoorzitting niet vereist is de partijen hiervan via een beschikking op de hoogte stellen. In deze beschikking dient duidelijk te worden aangegeven waarom een beroep op de louter schriftelijke procedure wordt gedaan. Zo kan de behandelende rechter bijvoorbeeld vaststellen dat de bestreden beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen en dus doelloos is, kan hij aangeven dat het beroep laattijdig is of dat, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad de ingestelde vordering al dan niet kan worden ingewilligd." (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0772/001, p. 24).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 betreffende deze bepaling:

“B.28.1. De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

B.28.2. Door het de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt.”

De beschikking vat aan met de zinsnede:

*“De voorzitter van de IV kamer oordeelt met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure **kan** verworpen worden op volgende grond (...)”* (eigen benadrukking).

Verzoeker gaat voorbij aan de bewoordingen van deze beschikking die stelt dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure **kan** worden verworpen en die louter tot doel heeft de zaak te beoordelen zonder dat een terechtzitting noodzakelijk is tenzij één der partijen, waaronder verzoeker, verkiest te worden gehoord in welk geval het de verzoeker toekomt op de terechtzitting tijdens dewelke hij gehoord wordt zijn kritiek op de in de beschikking vermelde grond te uiten. De beschikking van 11 april 2013 houdt geen definitieve beoordeling in van de zaak wat blijkt uit de bewoording *“Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechterlijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt ingeval van terugkeer naar Afghanistan”*. Het gebruikte woord **“lijkt”** duidt precies aan dat de in de beschikking vermelde grond kan weerlegd worden.

Het komt de rechter toe in het kader van voormelde bepaling een oplossing van het geschil voor te stellen en de grond te vermelden die er toe kan leiden om het beroep te verwerpen hetzij de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen. Indien een partij oordeelt dat de vermelde grond niet tot de mogelijke conclusie leidt en de rechter zich dienaangaande vergist, hetzij meent dat geen rekening is gehouden met bepaalde grieven, kan deze partij vragen om gehoord te worden en dient zij haar kritiek wat betreft de selectie van de feiten, de kwalificatie van de feiten, de interpretatie van het toepasselijke recht en/of het bestaan van eventuele leemtes door geen rekening te houden met het standpunt van partijen, die tot een andere besluitvorming kunnen leiden, aan te brengen tijdens het gehoor waartoe zij wordt uitgenodigd.

Het komt uiteindelijk deze rechter toe, in toepassing van artikel 13 van de Grondwet, om met inachtneming van het gezegde ter terechtzitting wanneer een partij wordt gehoord, het geschil op te lossen. In dit kader belet niets de rechter, zo deze vaststelt dat essentiële elementen ontbreken in de grond van de beschikking, na partijen te hebben gehoord, vast te stellen dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure niet kan ingewilligd of niet kan verworpen worden en de zaak naar de algemene rol te verzenden.

De geopperde kritiek van verzoeker kan niet met goed gevolg aangewend worden als grond tot wraking van de rechter. Het vermelden van een grond in een beschikking, in toepassing van voormelde bepaling, zodat op het eerste gezicht de rechter mogelijk een ander standpunt heeft dan de partij, maakt

geenszins een specifiek materieel feit uit waardoor er kan van worden uitgegaan dat die rechter niet beschikt over de nodige onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Het arrest 105 864 van 25 juni 2013 van kamervoorzitter M.-C. Goethals doet aan het voorgaande geen afbreuk nu in dit arrest de voornoemde beschikking enkel wordt weergegeven en geen uitspraak wordt gedaan over de in de beschikking vermelde grond. Het arrest beperkt zich tot het beantwoorden van de vraag tot uitstel en de vraag dat de rechter zich vrijwillig zou terugtrekken. In dit arrest worden, wat de grond van de zaak betreft, de debatten heropend teneinde partijen te horen.

Verzoeker laat na op concrete wijze uiteen te zetten hoe de magistraat, van wie de wraking gevraagd wordt, niet meer in staat zou zijn op een onafhankelijke en onpartijdige wijze uitspraak te doen. De grieven gericht tegen de motieven van voornoemde beschikking over een "mogelijke" grond tot verwerping, of daarbij de stukken, geschriften en gezegden van partijen al dan niet in deze weergegeven grond in de beschikking zijn betrokken, vormen geen concrete uiteenzetting hoe de rechter die de beschikking heeft ondertekend niet meer in staat zal zijn op een onafhankelijke en onpartijdige wijze uitspraak te doen. Verzoeker laat na een specifiek materieel feit aan te brengen waardoor er kan vanuit gegaan worden dat de door hem gewraakte rechter niet beschikt over de nodige onafhankelijkheid en onpartijdigheid (EHRM, 22 september 1994, nr. 13839/88, Debled/België, overweging 37).

In wezen vraagt verzoeker een tweede behandeling van diens beroep terwijl de eerste behandeling van diens beroep nog geen einde kent.

Overigens is het niet aan de rechter die het wrakingsverzoek behandelt om te oordelen over de aangevoerde middelen en grieven van het initiële verzoekschrift en de inhoudelijke kritiek gericht tegen de in de voormelde beschikking opgenomen grond, waarbij verzoeker aldus in wezen een nieuwe behandeling vraagt van zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013. Het komt de rechter die het wrakingsverzoek behandelt niet toe het onderzoek van het verzoekschrift opnieuw te doen of de behandeling ervan in strijd met wettelijke bepalingen te bevinden. Louter uit het feit dat een rechter zoals te dezen de standpunten van een verzoeker eventueel niet zal bijvallen door de (eventuele) grond te vermelden in de beschikking genomen met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet waarop het beroep zou kunnen verworpen worden, kan niet worden afgeleid dat in zijnen hoofde afhankelijkheid of partijdigheid voorhanden is (cf. RvS 9 juni 2005, nr. 145.757). Dienvolgens kan uit die argumenten geen gewettigde verdenking blijken. Ten andere heeft deze rechter bij arrest 105 864 van 25 juni 2013 de debatten heropend en partijen uitgenodigd om op een nieuwe terechtzitting te worden gehoord.

De eerste wrakingsgrond kan niet worden aangenomen.

3.7. Verzoeker vraagt tevens de wraking met toepassing van artikel 29 PR RvV juncto artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek.

Hij stelt dat de rechter reeds kennis genomen had van "*het geschil*" door in de beschikking van 11 april 2013 te oordelen over de mogelijke grond tot verwerping van het beroep.

Verzoeker stelt in het verzoek tot wraking wat volgt:

"Wat betreft de vroegere kennisname van het geschil door de rechter

De rechter nam door haar beschikking van 11 april 2013 en door het arrest van 25 juni 2013 voorheen kennis van het geschil.

Verzoeker is van mening dat de uitzondering - medewerking aan een vonnis of een uitspraak alvorens recht te doen - in casu niet van toepassing is.

Artikel 19 van het gerechtelijk wetboek geeft volgende definitie van een vonnis alvorens recht te doen:

'Alvorens recht te doen, kan de rechter, in elke stand van de rechtspleging, een voorafgaande maatregel bevelen om de vordering te onderzoeken of een tussengeschied te regelen dat betrekking heeft op dergelijke maatregel, dan wel de toestand van de partijen voorlopig te regelen.'

Het is duidelijk dat de beschikking van 11 april 2013 noch het arrest van 25 juni 2013 niet onder die definitie vallen. Het gaat niet om een maatregel (bv opvragen rapporten, aanstellen deskundige...) om de vordering te onderzoeken.

Het specifieke van de procedure van artikel 39/73 §2 van de Vreemdelingenwet is precies dat het een oordeel over de grond van de zaak impliceert: 'de voorzitter oordeelt... dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan verworpen worden'.

Dergelijke beschikking kan juridisch dan ook niet aanzien worden als een uitspraak alvorens recht te doen.

Minstens zijn de beschikking van 11 april 2013 en het arrest van 25 juni 2013 dermate van inhoud dat deze niet kunnen aanzien worden als een uitspraak alvorens recht te doen. “.

3.8. De Raad wijst erop dat de beschikking van 11 april 2013 is genomen in toepassing van 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar hetgeen uiteen gezet is onder randnummer 3.6. bevat dergelijke beschikking geen eindbeoordeling van het beroep en wordt hierin evenmin een definitief standpunt te kennen gegeven. Wel integendeel blijkt uit het arrest 105 864 van 25 juni 2013 dat partijen nog worden gehoord en de debatten heropend zijn. Ook in dit arrest wordt geen definitief standpunt ingenomen betreffende de argumentatie van verzoeker gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013 en wordt enkel de grond van de beschikking van 11 april 2013 herhaald, dit naast de weergave van verzoekers' mondelinge vraag tot uitstel hetzij tot vrijwillige terugtrekking van de rechter. Het arrest is een arrest dat er toe strekt partijen te horen. Het arrest doet geen uitspraak over de grond van de zaak en heeft geen feitelijk geschilpunt of rechtspunt beslecht.

De Raad stelt zodoende vast dat de voorliggende vordering niet hetzelfde “geschil” betreft in de zin van artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek (cf. Cass. 24 maart 2000, *R.W.* 2000-01, 346 en *P.& B.* 2001, 63; Cass. 4 mei 2001, *Pas.* 2001, I, 622; Cass. 20 oktober 1994, *Arr. Cass.* 1994, 863, *Verkeersrecht* 1995, 33, *R.W.* 1996-97, 18 en *Pas.* 1994, I, 846).

De tweede wrakingsgrond kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het verzoek tot wraking wordt verworpen.

Artikel 2

De partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van kamervoorzitter M.C. GOETHALS op 26 juli 2013 om 9 uur 30 te 1030 Brussel, Laurentide, Gaucheretstraat 92-94, zaal C.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN